

1.

– Искате ли да спечелите круиз в Карибско море до остров с триста шейсет и пет плажа – по един за всеки ден от годината? Дами и господа, момичета и момчета, там пясъкът е толкова бял, че искри! Как според вас изглежда раят? Представете си, че лежите в хамак и пиете кокосово мляко, а делфините играят в тюркоазената лагуна толкова близо, че можете да ги докоснете!

Беше сив, дъждовен съботен ден в Сейнт Айвс и макар да обожаваше новия си дом, точно в този момент Лора Марлин не можеше да си представи нищо по-прекрасно от

Вълшебния остров в Карибско море. Най-много ѝ хареса това с делфините. По всичко личеше, че не е единствената, която мисли така. Въпреки дъжда, около жената с небеносия риза с надпис „Фантастични пътувания“ на джоба се беше събрала малка тълпа. Върху правата ѝ, късо подстригана кестенява коса се кипреше старомодна кръгла шапчица в същия син цвят. Жената седеше под плажен чадър на усмихнати слънчица, а в ръката си държеше кошница с бледоморави листчета.

– И това не е всичко! Ние ще ви осигурим една безплатна седмица за двама на остров Антигуа, в петзвезден хотел, плюс билети за самолет до дома, ако искате да се върнете при дъжда, разбира се, ха-ха!

Скай побутна Лора с влажния си нос и тя го погали по меките уши. Знаеше, че трябва да се прибира, защото вуйчо ѝ ще я води да обядват риба и картофки в кафенето „Портминстър“, но ѝ беше интересно да чуе какво трябва да направи човек, за да спечели екскурзия до рая. В дъжд или пек, Лора обичаше Сейнт Айвс повече от всяко друго място на света, но това не значеше, че не мечтае да пътува, особено ако може да се препича на слънце и да плува с делфини в тюркоазени лагуни.

Само преди няколко месеца Лора гоиде да живее на улица „Океански изглед“ No 28 в

Сейнт Айвс – морски курорт в южния край на Англия, след като социалните служби откриха, че има вуйчо, за чието съществуване не бе и подозирала. Целият ѝ живот догава беше преминал в детския дом „Горски поляни“ в едно северно градче с температури, близки до полярните. Стаята ѝ там гледаше към паркинг и бетонна площадка за игра – толкова потискаща гледка, че момичето предпочиташе света на книгите.

С годините те се превърнаха в нейния прозорец към света. Най-любимите ѝ книги бяха за детектив Мат Уокър – гений в надхитряването на опасни престъпници. Лора часове наред гледаше през прозореца, потънала в мечти за живот като на Мат Уокър, но в „Горски поляни“ не се случваше нищо интересно. Нямаше зловеци престъпници или загадъчни светлини през нощта.

Всичко това обаче се промени в мига, в който пристигна в Сейнт Айвс. Преди да се усети, се оказа въввлечена в приключения, които на повечето хора биха стигнали за цял живот. Лора обаче не беше обикновено момиче. Вместо да утолят жаждата ѝ за вълнения, приключенията я изпълниха с твърдата решимост да ги превърне в своя професия.

Тя горещо се надяваше, че когато порасне и стане велик детектив като Мат, ще пътува до каналите на Венеция, до обитаваните от вампири планини в Трансилвания или

до африканската савана, където бродеха лъвовете. Но дотогава не ѝ хрумваше нищо по-възнаващо от пътешествие до покрит с палми остров в Карибско море.

Единственият недостатък на такъв живот би бил, че ще се наложи да остави Скай и Тарик, който беше другият ѝ любим човек освен вуйчо ѝ.

– Това е пътешествието на мечтите ви, нали? – обърна се към събраните хора представителката на „Фантастични пътувания“.

– Шегувате ли се? – провикна се една изтерзана на вид майка, като едва не събори Лора с огромната си количка. – Ще взема десет билета, за да имам десет пъти по-голям шанс!

Лора завъртя очи и се гръпна назад заедно със Скай. Няколко души се отгръпнаха от сибирското хъски, което с хипнотичните си сини очи и гъстата си сиво-черна козина напомняше на вълк. Лора се усмихна на себе си. После чу една млада двойка да си шепнат нещо и да сочат към сребрилата линия в козината на Скай, където трябваше да бъде предният му десен крак. Лора се наведе и прегърна хъското. Вярно е, че Скай имаше само три крака (беше загубил едната си лапа като кутре след удар от кола), но струваше колкото сто кучета с четири крака.

– И струваш колкото хиляда човека като тях – прошепна тя на Скай достатъчно сил-

но, за да я чуят и те. Тъкмо се канеше да го целуне по муцуната, когато той изведнъж изръмжа.

Лора вдигна очи и с изненада откри, че жената от „Фантастични пътувания“ гледа право в нея.

– Нямаме цял ден за губене. Колко струват билетите? – провикна се един мъж със зелен пуловер с жаба отпред.

Жената се обърна към него. Гласът ѝ отекна звънливо.

– Един паунд! Срещу нищожната сума от един паунд вие и ваш приятел можете да спечелите луксозен круиз!

Всички се втурнаха да си купуват билети за томболата. Дъждът беше спрял, но от покривите прогължаваше да капе и Лора наблюдаваше суматохата, застанала под навеса на хлебарницата. Беше краят на март, но пролетта хич и не мислеше да идва – дори синоптиците го бяха признали. Заради неспирните валежи Лора и Вуйчо ѝ Калвин Редфърн постоянно подгизваха, докато разхождаха Скай и Лоти, хрътката на Вуйчо ѝ. А подсушаването на кучетата след разходка си беше истинско предизвикателство. Роуина, новата им икономка, постоянно палеше сандалово дърво в коридора в опити да се пребори с миризмата на мокра кучешка козина.

„Тук мирише на манастир“, ръмжеше Вуйчо ѝ всеки път, щом се прибираще у дома, но

докато го казваше, смигваше заговорнически на Лора. Нямаше съмнение, че за него Роуина – провинциално момиче с едър кокал, което замести предишната им икономка мисис Уеб, беше най-хубавото нещо на света след кифличките със сметана. Лора беше напълно съгласна с него. Роуина беше слънчева, обичаше кучета и правеше чудни сладкиши с ревен и яйчен крем.

Хората около чадъра вече се разпръсваха. Част от тях се отдалечаваха, стиснали морави билети в ръка.

– Три дни го тегленето – каза измъчената майка на своята приятелка. – Няма да мога да спя от вълнение. – Тя погледна към количката, където бебето със зачервено лице надаваше пронизителни писъци. – Не че иначе спя...

Лора забеляза, че жената от туристическата агенция отново гледа към нея.

– Красиво животно – кимна тя към Скай. – Сибирско хъски, нали? И аз имах такова. Много са царствени. Имам чувството, че се мислят за крале.

Лора толкова се развълнува, че е срещнала друг стопанин на хъски, че докато се опомни, вече пресичаше улицата. Обичайната ѝ недоверчивост към непознати се изпари за миг.

– Наистина ли? Не са ли невероятни? Скай е най-страхотното куче на света! Той е най-добрият ми приятел. Всъщност имам двама

най-добри приятели – Скай и Тарук. Той е от Бангладеш.

– Късметлийка! Повечето хора са щастливи, ако имат и един приятел.

Отблизо се виждаше, че жената носи прекалено много грим и има диамант на един от предните си зъби. Лора си помисли, че „Фантастични пътувания“ трябва да е госта успешна компания, щом агентите ѝ могат да си позволят скъпоценни камъни по зъбите. Жената се наведе да погали Скай, но той изръмжа.

– Скай! – скара му нежно се Лора.

Жената се засмя.

– Както казах, имат се за крале. – Тя подаде един билет на Лора. – Какво ще кажеш да спечелиш пътуване до рая, милчка?

Лора се поколеба.

– Имам само два паунга и мислех да си купя сладолед с парченца кокос. Как се казваше вашето хъски?

– Кокосов сладолед? За какво ти е буца розова захар, щом можеш да опиташ истински кокоси в Антигуа?

– Само ако спечеля – уточни Лора, – а шансовете за това са нищожни. Никога нищо не съм печелила в живота си.

Жената от агенцията се усмихна и диамантът проблесна в устата ѝ.

– Никога не се знае. Случват се и чудеса.

Вярно беше. Чудеса наистина се случваха.

Как иначе Лора щеше да се измъкне от мрачния приют „Горски поляни“ след единадесет години и да се озове в собствена стая с изглед към морето в дома на вуйчо си, където е тъй блажено щастлива сега? Особено от както позволиха на Скай всяка вечер да спи в леглото ѝ.

Привлече я точно възможността да се отплати на Калвин Редфърн за добрината му. Парите не стигаха и нямаше никакъв шанс той да си позволи почивка на Карибите. Лора извади монетата от джоба си.

– Добре, ще взема един билет.

– Само един? Е, ако това е щастливият билет, и един стига.

Лора разгледа билета. Беше около три пъти по-голям от пощенска марка, а на него беше отпечатан номер „252“. Тя затвори очи и си пожела нещо.

Когато отново ги отвори, жената я гледаше изпитателно.

Смутена, Лора попита:

– Как се казваше кучето?

– Кое куче?

– Вашето хъски.

– Ааа... – жената се покашля. – Хъдсън. Казваше се Хъдсън.

Лора усети, че жената е изгубила интерес към сибирските хъскита и вероятно вече мисли как да привлече още клиенти. Затова прибра бързо билета на сигурно място в портмо-

нето си и тръгна по улица „Фор“.

Заг нея се чу звънлив глас:

– Дами и господа, искате ли да спечелите фантастично пътуване до тропически остров?

Малко преди да стигне до алеята, която слизаше по стръмни стъпала към „Океански изглед“, Лора погледна през рамо. Жената от „Фантастични пътувания“ беше изчезнала с все плажния чадър и билетите си за рая!

Изглеждаше толкова невъзможно да се изпари за по-малко от две минути, че Лора се върна назад, убедена, че дъждът замъглява очите ѝ.

За миг се почуди дали всичко това не е било плод на развинтеното ѝ въображение. Но билетът още седеше в портмонето ѝ.

На средата на пътя към къщи Лора изведнъж се сети, че Хъдсън – тоест, „Хъдсън и синове“ се казваше хлебарницата срещу мястото, където стоеше жената от туристическата агенция. Най-вероятно беше съвпадение, че е имала хъски със същото име. В края на краищата, защо да си го измисля? Мат Уокър обаче винаги казваше, че съвпадения не съществуват.